

Mirosław Z. Babiarczy, Piotr Mazur

Recenzja książki Piotra Mazura ”Podstawy pedagogiki pastoralnej”, Wyd. WAM, Kraków 2011

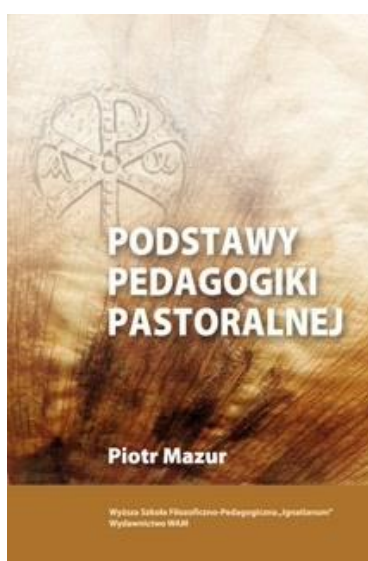
Scientific Bulletin of Chełm - Section of Pedagogy nr 1, 239-240

2013

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

**RECENZJA KSIĄŻKI PIOTRA MAZURA
PODSTAWY PEDAGOGIKI PASTORALNEJ,
WYD. WAM, KRAKÓW 2011.**

MIROSŁAW Z. BABIARZ

Uniwersytet Jana Kochanowskiego w Kielcach

Książka autorstwa Piotra Mazura pt. *Współczesna pedagogika pastoralna* stanowi kompetentną rozprawę na przedstawiany temat. Zagadnienie pedagogiki pastoralnej pojawia się w polskiej literaturze teologicznej nieregularnie. Dziedzicząc doktrynalny dorobek ostatniego soboru, zdajemy sobie sprawę z tego, że jego głębia pozostaje wciąż nieprzenikniona i kryje bogate inspiracje teologiczno-pastoralne. Świadomość tego pobudza nas do twórczej postawy badawczej, co implikuje chęć podejmowania wciąż nowych prób poznawania klucza soborowego nauczania. Chodzi tu również o rozwijanie na jego kanwie współczesnej teologii, zwłaszcza tych jej gałęzi, które oprócz charakteru naukowego odznaczają się wymiarem praktycznym.

Autor opracowania pisząc o współczesnej pedagogice pastoralnej zaznacza że jest *ona stosunkowo młodą dyscypliną naukową*. Przedstawia proces kształtowania się pedagogiki pastoralnej jako jednej z subdyscyplin pedagogicznych, której głównym przedmiotem badań jest wychowawcza funkcja Kościoła. Poruszane zagadnienia są bardzo ważne w dzisiejszym świecie, ale też ujęte w ciekawy sposób. Już po wstępnej lekturze możemy zadać sobie

pytanie czy większość z nas żyje wartościami i etyką chrześcijańską, czy czynią to tylko elity? A może społeczeństwo dzisiejsze zostało opanowane przez grupy i instytucje antyreligijne i antychrześcijańskie? Na te i wiele innych pytań poszukujemy dzisiaj odpowiedzi.

Książka składa się z trzech części. W każdej z nich znajdujemy po trzy rozdziały. Już w tym miejscu można zauważyć, że autor starał się wyważyć każdą z części swojej pracy, równomiernie rozkładając starannie zebrany materiał. Część I pracy: podzielona na trzy rozdziały logicznie wynikające z siebie. Rozdział I nosi tytuł *Pojęcie pedagogiki jako nauki* i stanowi wprowadzenie w temat pracy. Rozdział II - *Pedagogika pastoralna – cele i zadania*, w tym rozdziale autor dokonuje wprowadzeni w temat właściwy, tak aby w rozdziale III pt. *Nowa ewangelizacja jako zadanie współczesnej pedagogiki pastoralnej* móc napisać już o postulatach wychowawczych nowej ewangelizacji.

Część II pracy podobnie jak część pierwsza podzielona jest na trzy rozdziały, w swej naturze czytelne i zrozumiałe dla odbiorcy. W tej części swojego opracowania autor ukazuje ontologiczne, antropologiczne i aksjologiczne podstawy pedagogiki pastoralnej. I tak zgodnie z tym co wcześniej sygnalizowano poszczególne rozdziały poświęca: Rozdział I – *Ontologiczne podstawy pedagogiki pastoralnej*, Rozdział II nosi nazwę *Antropologiczne podstawy pedagogiki pastoralnej* i podejmuje właśnie tę problematykę, w rozdziale III autor zajmuje się aksjologicznymi podstawami życia zewnętrznego i tak też ten rozdział nazywa.

Część III pracy, to ostatnia część pracy w której znajdujemy opis problemu współczesnych wyzwań dla pedagogiki pastoralnej. Ta część książki składa się też z trzech rozdziałów, podzielonych na podrozdziały. Rozdział I odnosi się do rodziny i nosi nazwę *Rodzina jako Kościół domowy*, w rozdziale II Autor pisze o działalności edukacyjnej i wychowawczej Kościoła, zaś w ostatnim III rozdziale, który nosi tytuł *Powołanie i posłannictwo świeckich w Kościele* znajdujemy dość czytelnie opracowane wiadomości na temat laikatu w Kościele, formacji ludzi świeckich oraz roli ruchów i stowarzyszeń religijnych.

Książka stanowi dogłębne studium badanych problemów dotyczących pedagogiki pastoralnej W zakończeniu pracy znajdujemy informację, które zastępują nam ww. nie mniej jednak dla lepszej przejrzystości prezentowanych bogatych treści podział taki można uznać za celowy. Niewątpliwie przydatny mógłby się okazać indeks osobowy i tematyczno-zagadnieniowy pomocny użytkownikowi w wybiórczym znalezieniu potrzebnych informacji czy autorów, biorąc pod uwagę zasadną wielkość pracy.

Układ pracy raczej logiczny i czytelny. Autor wychodzi od informacji podstawowych, i tak w części I zatytułowanej *Pedagogika jako nauka i jej podstawy* znajdujemy informacje odnoszące się do genezy i rozwoju pedagogiki oraz jej celów i zadań. Część II nazwaną *Podstawy pedagogiki pastoralnej* stanowią rozważania na temat nowego człowieka oraz podstawy antropologiczne i aksjologiczne związane z pedagogiką pastoralną. Ostatnia III część nosi nazwę *Współczesne wyzwania dla pedagogiki pastoralnej* i jest ona adekwatna do treści zawartych w prezentowanych trzech jej rozdziałach.

Autor wykorzystał racjonalnie obszerną i dostępną literaturę. Jak wcześniej wspomniano zarówno pozycje zwarte, artykuły a nade wszystko wystąpienia i przemówienia oraz homilie Papieża Polaka.

Książka godna polecenia czytelnik otrzymuje uporządkowaną i usystematyzowaną informację na temat nadal nowej i jeszcze słabo rozwiniętej subdyscypliny pedagogiki, jaką jest pedagogika pastoralna.